AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H.WARREN.

Nr. 80

FIARA ROŞIE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

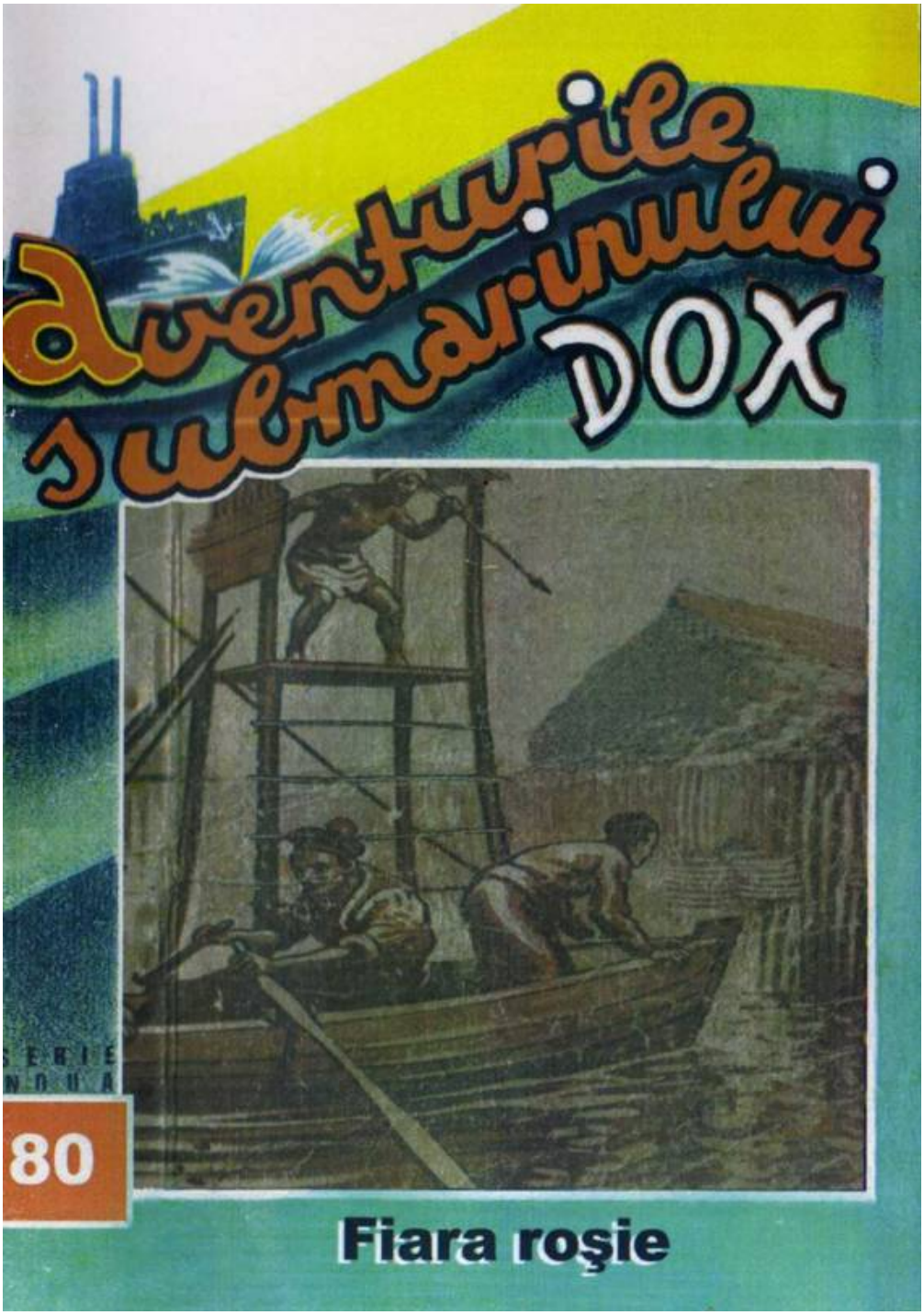
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
80
Fiara roşie

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H.WARREN.

Nr. 80

FIARA ROŞIE.

Traducere de LIA HÂRSU.

I.
ÎN FORTUL CEL VECHI.

— PREA PLĂCUT nu-mi prea este, crede-mă! zise căpitanul către fiul său George. Drept e că olandezii nu vor întreprinde nimic împotriva noastră, dar se prea poate ca vreun francez sau englez, aflător pe aici, prin Makassar, sa te recunoască. Dacă va da apoi o radiogramă prin care să vestească prezenţa noastră în locurile acestea, se poate să ne lovim nas în nas cu vreun vas de război de-al lor, care să caute să ne prindă când vom ieşi de aici.

— Asta ar fi o întâmplare cu totul neobişnuită, răspunse George. Şi apoi, n-avem de gând sa ne aţinem multă vreme prin meleagurile astea. Doar până când inginerul Hagen îşi va procura acid pentru acumulatori. După ce mă voi înapoia din scurta mea plimbare, ne vom putea vedea de drum.

— Bine. Îţi dau răgaz un ceas – ba şi mai mult – sa vizitezi oraşul ăsta interesant, încuviinţă căpitanul. As fi însă mai bucuros dacă l-ai lua cu tine şi pe Petre.

— Firește, m-aş bucura chiar dac-ar veni şi Uriaşul, răspunse George. În primul rând vreau sa vizitez fortul vechi, despre care povestea doctorul ca a fost construit de portughezi în anul 1525. Sunt curios sa vad dacă ruinele lui s-au păstrat încă în stare buna.

— Nu prea cred asta, căci tocmai clima tropicala distruge construcţiile. Mai bine ai privi forfota de pe străzi, poate descoperi câţiva din locuitorii băştinaşi şi să vezi dacă rasa nu s-a amestecat ca altele străine.

— Da, alfurii. Doctorul mi-a istorisit ca ei cutreieră cu deosebire partea răsăriteană a insulei Celebe, în aşa zisa Minahassa, dar poate dau de câţiva şi aici în Makassar. Nu era oare în mare cinste la ei, odinioară, vânătoarea de capete?

— Da, întocmai ca la dajakii din Borneo, răspunse Farrow. Se zice că acum obiceiul aresta a fost stârpit şi mai există doar pe insulele Salomon, după cum am avut prilejul să constatam din propria noastră experienţă. Cu norocul pe care-l ai tu în astfel de lucruri se prea poate să dai de vreun Alfur care să fie încă vânător de capete.

— Uite că vine Petre! Să vă luaţi însă arme şi fi cu mare băgare de seamă, băiete!

Tânărul împărtăşi repede Uriaşului planul sau de a vizita oraşul în timp ce inginerul Hagen va fi ocupat cu procurarea acidului sulfuric şi credinciosul servitor se învoi numaidecât.

Barca de aluminiu care trebuia să-l ducă pe Hagen în port plecase de câteva minute; a doua barca fu adusă pe punte şi montata, apoi Petre vâsli cu putere spre coastă.

Nu mai era mult până să se lumineze de ziuă; Hagen care era însoţit de Kard, urma să tocmească un hamal care să aducă baloanele cu acid pe un cărucior, la locul unde oprise barca de aluminiu. Atât Kard cât Petre fuseseră înainte de război în Makassar, astfel că nu erau străinii pe acolo. Nu era de mirare, deci, că şi Uriaşul opri barca în golful ascuns pe care-l alesese şi Kard. Din acest golf pornea un drum de o jumătate de ceas spre Makassar.

Vechiul fort portughez pe care vroia să-l viziteze George, se afla lângă drumul acesta, la intrarea în oraş. Tânărul senţelese cu Petre să viziteze o jumătate de ceas fortul, apoi altă jumătate de ceas să colinde străzile oraşului.

În vreme ce Hagen cu Kard se-ndreptară spre oraş, George merse spre ruinele fortului. Rămase cam dezamăgit când

pătrunse înlăuntrul vechei clădiri, căci nu găsi nimic interesant acolo.

— Cred că vom lua-o în curând spre oraş – zise el lui Petre, după vreo zece minute – nu prea e, cine ştie ce de văzut aici. Dar ce ai? întrebă deodată, coborând glasul, văzând că Uriaşul ridică mâna, în semn de prevenire.

— Trebuie să fie vreo vietate prin apropierea noastră, răspunse Petre, în şoaptă. Cred că e un om, căci am auzit crâşnind o piatră sub talpa cuiva. A, iar!

Cei doi camarazi se aflau tocmai lângă un zid pe jumătate dărâmat, care trebuie să fi făcut parte odinioară din clădirea de locuit a ofiţerilor fortului. Prin crăpăturile largi putură privi în încăperi dărăpănate, acoperite cu bălării.

Zgomotul venea dintr-una din aceste încăperi şi când trecură acum pe lângă ea, îl auzi şi George.

Tovarăşii se opriră pe dată. Fireşte, se putea să fie un vizitator ca şi ei, care se interesa de asemenea de clădiri vechi, dar viaţa plină de primejdii pe care o duseseră cei doi, îi făcuse să fie bănuitori.

Câteva minute fu tăcere, apoi George şopti:

— Petre, poate o fi fost vreun câine sau alt animal, care-şi caută hrana prin ruinele astea. Hai să plecăm; în oraş cred ca sunt de văzut lucruri mai interesante.

— Da, domnule George, încuviinţă Uriaşul, dar nu slăbi din ochii una din crăpăturile largi lângă care se găseau. Sunt şi eu de părere ca e mai bine sa ne ducem în oraş. Dar parcă tot aş vrea sa ma încredinţez dacă a fost un om sau altceva.

— N-are nici un rest! se împotrivi tânărul. Ce-am câştiga de pe urma asta? Cel mult putem atrage atenţia asupra noastră. S-ar mira toţi văzând nişte străinii venind aici la o oră atât de nepotrivită.

— Bine zici, răspunse Uriaşul, dar tot atât de ciudat mi se pare ca a mai venit şi altcineva aici atât de dimineaţă.

— Ce ne pasă nouă! Haide, sa nu pierdem vremea zadarnic.

Zicând astea, tânărul porni înaintea Uriaşului, îndreptându-se spre ruine. Petre mai şovăi câteva clipe, apoi se duse şi el după stăpânul sau.

A fost salvarea lui ca se sili să-l ajungă cât mai repede pe George, căci abia făcuse trei paşi şi un bolovan căzu cu putere la pământ în urma sa. Uriaşul se întoarse cu iuţeala fulgerului şi văzu o făptură înaltă ivindu-se din crăpătura care îi atrăsese luarea-aminte în urmă cu câteva clipe. În mâna dreaptă ridicată a omului care sărea cu paşi de pisică spre Petre sclipea un pumnal lung şi puţin încovoiat.

Petre scoase repede un strigăt de prevenire pentru George, apoi se aruncă asupra vicleanului sau potrivnic. Văzu în treacăt că acesta era o corcitură care – lucru rar – avea părul roşu. Apoi fu nevoit să se arunce în lături ca să nu fie atins de lovitura de pumnal.

Corcitura scoase un ţipăt ascuţit când lovitura sa dădu greş, apoi se năpusti iarăşi, cu dinţii strânşi, asupra lui Petre. Dar de data aceasta Uriaşul îl primi cu un pumn zdravăn în obraz.

George, care se repezi şi dânsul să dea o mână de ajutor, nu putu face nimic, căci Petre îl împiedeca. Uriaşul dădu buzna spre adversarul său, ca să-l culce de tot la pământ. Cu o îndemânare de necrezut însă, individul se aplecă, apoi izbi cu pumnalul în Petre.

Norocul acestuia fu că vârful pumnalului nimeri în pistolul său pe care-l purta atârnat la brâu, sub haină. Izbitura fu însă atât de puternică, încât Uriaşul se clătină.

Corcitura izbucni într-un răcnet de biruinţă, ridică braţul cu pumnalul şi se năpusti din nou asupra duşmanului. Petre se afla acum într-o situaţie cât se poate de primejdioasă.

Intervenţia lui George îl salvă însă. Tânărul se aplecă repede, puse mâna pe o piatră colţuroasă şi o zvârli cu toată puterea în fata corciturii.

Cu un urlet înfiorător acesta se poticni şi căzu în genunchi. În vremea asta Petre îşi reveni şi sărind repede în picioare se repezi cu pumnul ridicat spre duşman, hotărât să-l răpună.

Ticălosul păru că şi dea seamă că n-o va putea scoate la capăt cu amândoi potrivnicii. Se întinse repede la pământ, astfel ca lovitura Uriaşului dădu greş, apoi se rostogoli în lături, atât de repede încât Petre şi George, care se repeziră împreună asupra lui, nu-l mai putură ajunge. Printr-o crăpătură a zidului se furişă apoi înlăuntrul vechei clădiri. Se mai auzi un foşnet slab, apoi totul rămase liniştit.

George vru să se ia după el, Petre însă îl opri:

— Lasă-l în plata Domnului! Mai bine sa nu încercăm să-l urmărim. De sigur că ne pândeşte dindărătul zidului şi după cât văzui, se pricepe să mânuiască pumnalul. E foarte primejdios ticălosul; pare să cunoască bine ruina asta şi ne poate atrage în vreo cursă din care să nu mai putem ieşi cât lumea şi pământul.

— Ai dreptate – încuviinţă George. La drept vorbind şi-a luat ce i se cuvenea; cred că piatra pe care i-am aruncat-o eu i-a scos câteva măsele, iar pumnul tău l-a simţit zdravăn. Aş dori sa ştiu numai ce vroia de la noi? Te pomeneşti ca ne-o fi

asemuit cu nişte duşmani de-ai lui? Mie mi s-a părut că e cam scrântit la minte.

— Sau o fi vreun criminal care ascunde cine ştie ce taine pe aici – îşi dădu cu părerea Uriaşul – o fi vrut să ne omoare numai de teamă nu-i descoperirii uneltirile.

— Tot ce se poale. Dar asta nu ne interesează pe noi. Când vom ajunge în oraş să spunem vreunui poliţist ce-am păţit, apoi să-şi bata capul politia cu ce-o mai fi..

— Da, trebuie să dam de veste autorităţilor – încuviinţă Petre – altminteri ticălosul e în stare să-l atace şi pe domnul Hagen când va trece pe aici cu acidul.

— Vezi, la asta nu m-am gândit! răspunse George. Atunci nu trebuie să dăm de veste poliţiei, căci s-ar putea să cerceteze încotro e dus acidul. Mai repede sa căutăm să ne înapoiem împreună cu Hagen. Cât despre poliţie, îi vom scrie o scrisoare şi o vom pune la cutie în oraş.

— E mai bine aşa, domnule George. Ne-om apăra noi împotriva corciturii, dacă o încerca să ne atace când vom porni îndărăt.

Cei doi camarazi se îndreptară spre ieşirea ruinei şi ajunseră nevătămaţi la şoseaua care ducea spre oraş. Când se iviră cele dintâi case înconjurate de grădini îmbelşugate, Uriaşul zise:

— Ia te uită, domnule George, nu e ăla de colo corcitura de adineauri? Poartă o basma, aşa că nu i se poate vedea pârul roşu, dar cred că-l recunosc după chip şi după felul cum calcă.

George îşi aţinti privirea spre individul care se găsea la vreo şaizeci de metri înaintea lor şi răspunse:

— Cred că ai dreptate, Petre. În orice caz, omul acesta îmi pare foarte cunoscut. Hai săi pornim mai repede ca să ne încredinţăm dacă el e.

Iuţiră pasul, dar nu-l mai putură ajunge. La vreo treizeci de metri de ei, cotise brusc într-o străduţă lăturalnică şi când camarazii ajunseră după colţ, nu-l mai văzură. Probabil că intrase în vreo căsuţă, unde ei n-ar fi putut pătrunde.

— Să-l lăsăm în plata Domnului! zise de asta dată George. — Acum nu ne mai poate face nimic. Ia te uită, ăsta pare să fie un alfur veritabil, are culoarea pielei deschisă şi trăsăturile chipului său se deosebesc de ale celorlalţi locuitori ai acestor insule.

Petre nu-l auzi însă, căci rămăsese puţin în urmă, privind în strada în care dispăruse corcitura. Deodată văzu pe Hagen şi Kard ieşind dintr-una din căsuţe.

— Domnule George, uite-l colo pe domnul inginer al nostru! strigă Uriaşul şi alergă în strada.

Tânărul îl urmă imediat, ajungând la doi paşi de el.

Dar Petre făcea paşii atât de mari, încât George ar fi trebuit să alerge ca să-l ajungă, crea ce nu vru să facă, pentru a nu atrage atenţia trecătorilor. De fapt nu se vedeau decât câţiva chinezi, care stăteau în fata uşilor micilor case de lemn. Aceştia însă ar fi putut da de veste poliţiştilor că doi Albi goneau cât îi ţineau picioarele pe străzi şi lucrul ar fi avut urmări neplăcute.

Uriaşul făcuse vreo douăzeci de metri în ulicioara, când deodată sări o făptură dintr-una din căsuţe. George zări lucind pârul roşu al omului şi strigă repede:

— Bagă de seamă, Petre, roşcovanul!

Tânărul mai avu timp să vadă că toţi galbenii care se aflau înaintea caselor se făcuseră nevăzuţi ca prin minune, fără nici un zgomot.

Auzind strigătul tânărului său stăpân, Petre sări repede în laturi, pe urmă întoarse capul. Astfel scăpă de pumnalul corciturii, în schimb îl izbi cu pumnul în faţa, făcându-l sa se poticnească înspre George care tocmai dusese mâna sub haină ca să-şi scoală revolverul.

Din nenorocire, ticălosul lovi cu cotul pe tânăr în stomac, astfel că acesta se prăbuşi la pământ. Pumnalul corciturii fulgeră o clipa în aer. Petre fu însă repede în ajutorul camaradului sau şi izbi cu piciorul în braţul duşmanului. Lovitura nu nimeri în plin, totuşi George se alese cu o rana adâncă la braţul drept. Cu toată durerea pe care o simţea, trase repede revolverul, dar înainte de a putea descărca arma, criminalul o luă la fugă şi din câţiva paşi fu înapoi în casa de care ieşise.

— Acum după el! strigă gâfâind George. ÎI facem noi să plătească cu vârf şi îndesat.

Era cam ameţit încă de lovitura primită în stomac şi rana de la braţ îl ardea rău, dar tânărul erou nu ţinu seamă de asta şi, câteva clipe după ce corcitura ajunse în casă, fu şi el la uşa şi dădu buzna înăuntru.

Credinciosului Petre nu-i rămăsese altceva de făcut decât să-l urmeze îndată pe iubitul său stăpân, astfel că ajunse aproape în acelaşi timp în încăperea mare a casei.

Corcitura nu se vedea nicăieri, dar peste drum de uşă se mişca încă o perdea colorată. Ori se afla acolo o încăpere mică, ori era o uşă care ducea în partea din dos a casei.

— Petre, trebuie să punem mâna pe el! strigă George. ÎI împuşc ca pe un câine îndată ce l-oi vedea.

— Păi, ai tot drep…

Mai mult nu izbuti să spună Uriaşul, căci în aceeaşi clipă tânărul zvârli braţele în aer, scoţând un ţipăt grozav.

Vreo doi metri pătraţi din podea se afundară brusc şi Petre, care pusese şi el piciorul pe capcană asta drăcească, nu se mai putu da înapoi, astfel că, înjurând de mama focului, alunecă şi el. În adâncime şi după câteva clipe se trezi deasupra lui George, care tocmai ajunsese în fundul groapei.

— Ticălosul! urla Petre, cuprins de o mânie fără margini. Dar lasă că îi arăt eu lui! Te-ai lovit rău, domnule George? Ce era să fac; daca am căzut atât de greu peste d-ta!

— N-ai nici o vină, dragă Petre, răspunse tânărul, gemând înfundat. M-ai lovit niţel, mai ales în braţul rănit, dar nu face nimic. Haide, ridică-mă, să pot ieşi din capcană asta, apoi te voi ajuta şi eu pe tine.

Tânărul avea încă în mână revolverul şi tocmai vroia să-l vâre îndărăt la brâu ca să se poată sălta din groapă, dar în aceeaşi clipa se petrecu ceva la care nu se aşteptase nici el, nici Petre.

II.
O CAPCANA DRĂCEASCA.

— AH, ASTA MA BUCURA! se auzi de sus un glas batjocoritor. Aşa. Dar tot v-am prins, domnilor! Rămân învingător, ca totdeauna, căci vii nu veţi ieşi de aici, asta e sfânt. Niciun om nu trebuie să afle tainele mele, căci e sortit morţii. Mulţi au încercat şi au ajuns din pricina asta în câmpiile veşnice.

Corcitura stătea pe marginea groapei. Chipul său era schimonosit de o bucurie triumfătoare şi în mână avea un globuleţ de sticlă în care sclipea un lichid verzui.

Cu toată situaţia primejdioasă în care se afla, George se miră de englezeasca fără cusur pe care o vorbea ticălosul. Am ales o moarte uşoară pentru voi – urmă corcitura – voi arunca acum în jos globuleţul, apoi veţi adormi. Şi în somn vă voi expedia în câmpiile veşnice.

Râzând fioros întinse braţul drept – dar în aceeaşi clipa George trase două gloanţe din revolverul său. Întâiul nimeri globuleţul şi-l sparse bucăţi, ai doilea lovi braţul ticălosului.

Scoţând un urlet de fiară, misteriosul individ se clătină şi se lăsă pe spate… Cei doi camarazi îi auziră părăsind repede încăperea şi văzură îndată şi pricina: se formase un nour verzui care se întinsese treptat-treptat. Corcitura trebuia să se

apere el acum de gazele cu care vroise să ameţească pe prizonierii lui.

Din fericire gazul era uşor, astfel că nu se lăsă în groapă, ci se împrăştie încet.

— Petre, de îndată ce gazul se va îi împrăştiat cu totul, va trebui să mă ridici pe umeri, zise George. Pentru moment ticălosul se va fi săturat şi nu cred să ne mai caute pricină.

— Din păcate gazul pare că se împrăştie cu greu, răspunse Uriaşul. Numai de n-ar încerca ticălosul, în vremea asta, să ne vie de hac în alt fel. Cel puţin de ne-ar ajuta chinezii ăia de afară, care au văzut cum ne-a atacat omul cu părul roşu.

— Eu cred că chinezii se tem de dânsul, Petre. I-am văzut făcându-se nevăzuţi prin case când corcitura ne-a înhăţat. Ia te uită, gazul s-a împrăştiat cu totul. Haide repede, ridică-mă!

Dar soarta le era potrivnică. Sus, în odaie, se auziră paşii ticălosului. De data asta se feri, însă să se apropie prea mult de groapă, astfel că rămase ascuns privirilor celor doi camarazi, care îşi ridicaseră îndată armele.

— De geaba căutaţi scăpare, domnilor! Se auzi glasul batjocoritor al ticălosului. N-aţi vrut să muriţi de moarte uşoară, aşa că e vina voastră dacă veţi suferi mai mult. Voi zvârli jos doi şerpi foarte veninoşi, apoi voi include capacul groapei şi astfel veţi avea prilejul să faceţi cunoştinţă mai de aproape cu drăguţele reptile. Băgaţi de seamă, sunt gata!

Rostise cuvintele acestea cu glas batjocoritor şi în clipa următoare zbură prin aer un trup gros de şarpe. Dar în aceeaşi clipă răsună o adevărată salvă de focuri din pistoalele camarazilor. Amândoi erau ţintaşi minunaţi şi-şi dădură bine seama că târâtoarea fusese atinsă.

Din fericire, groapa era destul de încăpătoare, astfel că şarpele, care se zvârcolea cu turbare, căzu pe fundul „temniţei", la oarecare depărtare de prizonieri.

În clipa următoare zbură în jos şi al doilea şarpe. De data asta nici Petre, nici George nu putură trage la sigur, căci se lipiseră de pereţii laterali ai groapei, când căzuse cel dintâi şarpe.

Totuşi nimeriseră de cel puţin două ori, lucru ce-l observară camarazii din săriturile pe care reptila le făcu de două ori în sus. Cu siguranţă însă că rănile nu erau mortale, căci şuierând întărâtat, şarpele se zvârcolea pe fundul groapei.

— Trage, domnule George! striga Uriaşul şi după câteva minute flacăra unui chibrit luci în mâna lui.

Strigătul lui Petre era îndreptăţit, căci atât el cât şi Petre purtau ghete subţiri de bord prin care şarpele şi-ar fi putut

înfige lesne colţii în picioarele lor. Tânărul văzu reptila aproape de tot de el. Dar când izbucni lumina, ea se întoarse repede şi vru să se încolăcească în jurul lui Petre, care se ghemuise jos. Atunci revolverul lui George detună de două ori, şarpele se zvârcoli cu turbare câteva clipe, apoi rămase liniştit.

Întâia târâtoare se aciuise într-un ungher al groapei, lângă George. Ea era aproape, moartă, dar pentru mai. Multă siguranţă tânărul mai slobozi două gloanţe în trupul ei.

Un răcnet de furie îl făcu să privească în sus. Corcitura îşi luase curajul să înainteze şi aruncase o privire în groapă. La lumina chibritului care se stingea, văzu că planul său fioros dăduse greş. Dar înainte ca George să poată îndrepta arma în sus, misteriosul duşman se şi dăduse înapoi.

— Să-ncărcăm repede revolverele! strigă tânărul. Cine ştie ce mai pregăteşte ticălosul!

În aceeaşi clipă se ridicară cele două canaturi late de câte un metru, care se închideau la mijloc. Erau probabil puse în mişcare de vreun mecanism ascuns. Petre făcu o săritură în sus, încercând să ajungă unul din canaturi, dar nu izbuti, căci depărtarea era prea mare.

— Am păţit-o! zise George. Sunt încredinţat că trapa e prevăzută cu zăvoare pe dinafară, aşa că n-o vom putea deschide. Dar de-ncercat tot trebuie să-ncercăm. Haide, Petre, mă voi urca pe umerii tăi. Să ne grăbim cat se poate, căci mă tem că ticălosul mai pune ceva la cale.

Tânărul se săltă repede pe umerii lui Petre, se ridică apoi cât era de lung şi împinsă cu toată puterea capacul. Sentâmplă însă aşa după cum prevăzuse el: cele două canaturi fuseseră înţepenite cu ceva şi nu puteau fi clintite.

— Petre, ţine-mă bine! – strigă George – vreau să-ncerc poate dau de zăvor scormonind cu grija. Afară de asta e deschisă până sus la creasta zidului; celelalte îmi par prea primejdioase, căci pietrele care le închid sus se pot lesne rostogoli jos. Daca nu-l voi putea împinge, voi încerca sa găuresc lemnul cu gloanţe, de jur împrejur.

Tânărul îndrepta lumina lămpii de buzunar spre crăpătura dintre cele doua canaturi şi descoperii curând doua zăvoare late care ţineau împreunate uşile capacului. Cu ajutorul cuţitului sau ascuţit nu-i fu greu sa taie lemnul de amândouă părţile crăpăturii şi dobândii destul spaţiu sa atingă cu vârful întâiul zăvor şi să-l împingă încet la o parte.

Când sfârşi, George trecu la al doilea.

— Sunt gata în curând, Petre! striga el camaradului sau – câteva minute încă şi vom fi liberi.

În aceeaşi clipa însă i se păru ca aude un zgomot slab deasupra lui. Se opri niţel din lucru, apoi taie iar câteva aşchii, ca sa facă mai mult loc. Cat timp ascultase nu auzise nimic suspect, dar când vru sa împingă cu cuţitul al doilea zăvor, se deschise deasupra lui o ferestruica rotunda în capac.

George îşi dădu seama că-l aşteaptă o mare primejdie.

— Petre, ţine-mă bine, striga el, apoi lua cuţitul în mana stânga şi scoase revolverul din buzunar.

În aceeaşi clipa, un şuierat prelung îi izbi auzul.

Văzu cu groaza strecurându-se prin deschizătură capul lătăreţ şi respingător al unui şarpe veninos.

Petre, care privea cu încordare în sus, văzu pericolul în care plutea iubitul sau stăpân. Se dădu repede în laturi cu un pas, ţinându-l însă pe George atât de strâns încât tânărul nici nu se clinti de pe poziţia sa. Şi astfel avu poziţia sa implante cuţitul în şarpe, care tocmai se pregătea să-l muşte.

Tăişul ascuţit nimeri în ceafa reptilei, despărţindu-i aproape capul de trup. Trupul însângerat începu sa se zvârcolească şi George mai dădu odată cu cuţitul, retezând capul târâtoarei; acesta căzu în groapa, la un pas de Petre, care-l împinse cu piciorul cat colo.

Zăvorul pe care George îl trăsese fu împins îndărăt pe dinafara, dar în aceeaşi clipa tânărul ridica revolverul şi descarcă trei gloanţe prin lemnul capacului.

Un ţipăt înfiorător îi dovedi ca nimerise bine şi paşi grăbiţi se îndreptau spre ieşire, dovedea fuga corciturii care încercase încăodată să-şi răpună prizonierii.

— Acum bănuiesc ca nu se mai întoarce, zise George râzând.

Dar rasul îi muri pe buze, simţi ca sângele îi îngheaţă în vine şi cuprins de groaza, şopti:

— Petre, auzi?

Pârâituri ciudate răsunară în încăperea de deasupra lor şi în clipa în care Petre striga: „Domnule George, mi se pare ca arde!”, un fum usturător pătrunse în groapa, prin crăpătura capacului.

George începu sa lucreze ca un ieşit din minţi. Cat ai clipi împinse iar primul zăvor, apoi se apuca de al doilea, lângă care atârna trupul decapitat al şarpelui.

Încă două-trei clipe – în cele din urma zăvorul fu dat în laturi şi George deschise în graba cele doua canaturi. Un nour gros de fum înăbuşitor navali îndată în groapa, umplând-o pana la fund.

Abia izbutind să-şi tina ochii deschişi, tânărul se încleşta cu mâinile de marginea groapei şi se săltă în sus. Pereţii colibei ardeau cu flacără, o văpaie uriaşă umplea încăperea, acoperişul începuse să pârâie – şi credinciosul Petre era încă jos în capcană aceea drăcească.

George s-ar fi putut salva acum dacă ar fi alergat repede afară, dar alungă acest gând, spunându-şi că mai întâi trebuia să-l salveze pe Uriaş.

Chibzui în grabă cum ar putea veni în ajutorul camaradului sau, în vreme ce-şi plimba privirea prin încăperea cuprinsă de flăcări. Atunci văzu culcuşul corciturii care şi începuse să ardă. Era un pervaz de lemn, în formă de scară, acoperit cu piei pe care focul le consumase pe jumătate.

Fără să şovăie o clipă, tânărul sări spre patul acesta, îl apucă strâns cu mâinile şi-l trase repede spre groapă. Acolo îl ridică în picioare şi-i dădu drumul în jos, ca unei scări. Petre o prinse, o propti de perete şi se căţără în grabă pe ea. George îi ajută să se salte de pe ultima treaptă şi amândoi alergară cu paşi mari spre uşă.

Ajunşi aici, fură cuprinşi de deznădejde. Corcitura, ţinând seamă de toate eventualităţile, încuiase uşa.

Cei doi camarazi se priviră câteva clipe îngroziţi, apoi George strigă cu glas de abia înţeles, din pricină că gâtlejul îi era uscat de fumul înecăcios:

— Petre, uşa de din dos! Uriaşul făcu îndată stânga împrejur şi alergă prin încăperea cuprinsă de flăcări. George se luă după el, dar şi acolo îi aştepta o dezamăgire grozavă. Ticălosul încuiase şi această uşă.

Cu un răcnet de furie Uriaşul se năpusti în uşa, dar se vede că erau proptite bârne pe dinafară. Căci lemnul nici nu se clinti.

George privi cu disperare în jurul său şi atunci văzu că uşa cealaltă fusese cuprinsă de flăcări, căci tocmai mistuiseră mai întâi lemnul din jurul broaştei. Tânărul îl apucă repede de braţ pe camaradul său şi arătă spre lemnul care ardea în vâlvătăi. Uriaşul pricepu îndată despre ce e vorba şi din câţiva paşi străbătu încăperea, apoi se repezi cu toată puterea disperării în uşă.

Cu un scrâşnet care întrecu până şi trosnetele focului ce mistuia bârnele, scândurile uşii zburară cât colo, unele din ele căzând peste mulţimea de chinezi care stăteau la distanţă în stradă şi priveau muţi la priveliştea ce li se înfăţişa.

Acum se stârni oarecare însufleţire în rândurile lor. Ţipând şi făcând gesturi de spaimă, galbenii atinşi de scândurile

aprinse se puseră la adăpost, iar ceilalţi scoaseră exclamaţii de groază văzând pe cei doi oameni sărind din foc.

Îmbrăcămintea camarazilor începuse să fumege şi George cu Petre erau aproape de capătul puterilor. Clătinându-se pe picioare se opriră la ieşirea grădiniţei din faţa casei şi întâia lor grijă fu să tragă aer în piept. Într-un târziu George izbuti să vorbească:

— Zău, Petre, dacă mai credeam că o să scăpăm cu viaţă… Singurul lucru ce-aş vrea să ştiu este ce i-am făcut noi corciturii? De ce atâta înverşunare împotriva noastră? Trebuie să aibă taine grozave în fortul vechi, de vreme ce a căutat să ne răpuie ca orice preţ fiindcă venisem să vizităm fortul.

— Vezi, asta ar fi un motiv pentru ca să căutăm să dăm de rostul tainelor ăstora, răspunse Petre. După cum vezi, a ieşit tocmai dea îndoaselea decât ce plănuia dânsul.

— Ei, prietene, ce s-a întâmplat? întrebă el, în englezeşte, pe un chinez mai în vârstă care se apropiase de gard, curios şi speriat.

Într-o englezească stricată bătrânul răspunse:

— Oh, domnilor, dv. scăpat de fiara roşie. Asta minune este. Domnii pleacă repede, altfel tot moare.

— Oho! râse George – dar cine e „fiara roşie”?

— Vai domnule! – făcu chinezul, îngrozit privind în juru-i – el foarte rău. Nimeni îndrăzneşte lese înainte la el. Chiar poliţie neputincios. Domni fuge repede de aici.

— Ia mai las-o, nene! glumi George. Că doar n-om fugi noi de o corcitură, chiar de-ar fi de două ori mai primejdios. L-am pus eu cu botul pe labe. E doar şi el om în carne şi-n oase, nu duh, după cum vă veţi fi închipuind voi ăştia de pe aici. Dar ce caută el prin locurile astea? Casa aia era a lui?

— Da, domnule, casa fost a lui. Oh, Asabo om rău, el repede omoară, el duhuri mari în jur la el are. Domnii, repede…

Chinezul nu-şi putu sfârşi vorba. Se auzi un sunet ciudat, un fel de bâzâială. George crezu la început că o insectă mare zboară pe dinaintea lui – dar deodată bătrânul chinez scoase un ţipăt înfiorător pe care mulţimea – mută până atunci – îl repetă. Gemând, bătrânul duse mâna la braţul său drept, în care era înfipt un cuţit.

— Oh, asta fiara roşie – strigă el – eu acum moare pentru că povestit la voi.

Petre se întoarse fulgerător şi privi cu încordare spre casa alăturată. În a cărei grădină se aflau tufe foarte dese. De acolo trebuie să fi fost zvârlit cuţitul. Şi Uriaşul, care îşi ţinea

mâna pe revolver, era hotărât să tragă dacă ar fi văzut pe misteriosul individ.

În vremea asta George scoase cuţitul din braţul Chinezului, care răcnea de durere. Bătrânul nu mai putea fi oprit în loc şi cu o grabă ciudată pentru vârsta lui o luă la fugă dea lungul străzii şi dispăru prin mulţimea care se grăbea să-i facă loc. Se părea că se temeau de el, ca de un om sortit morţii, cu care e mai bine să nu vii în atingere.

Mirat peste măsură şi întărâtat în acelaşi timp, George privi după fugar, apoi se uită la cuţitul el cărui vârf era înroşit de sânge. Era un adevărat cuţit de zvârlit. Plăselele sclipeau auriu şi erau împodobite cu incrustaţii ciudate. Tânărul se bucură că pusese mâna pe arma asta rară şi o vâri cu băgare de seamă în brâu, căci se prea putea ca ticălosul s-o fi otrăvit.

— Nu pot să dau de el – zise Petre, necăjit – şi n-are nici un rost să-l căutăm în grădina aceea sălbăticită, căci i-am da prilejul să ne e atace pe ascuns, aşa cum se pricepe el. Haide, domnule George, mai bine să vedem unde e domnul Hagen; cred că va veni curând politia sau pompierii pe aici şi ne primejduim mult situaţia când or începe să ne descoase.

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă tânărul.

Încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cei doi tovarăşi porniră în josul străzii, apoi, văzând că nu-l urmăreşte nici unul din chinezii adunaţi acolo, iuţiră pasul.

Ajunseră aproape de capătul străzii, câni le ieşiră în întâmpinare doi poliţişti băştinaşi în pas alergător. Zărind pe străinii care cu hainele lor murdare şi mâinile negre nu făceau impresie prea bună. Oamenii legii se opriră, părând că vor să-i ia la rost. Atunci George avu un gând salvator.

— Grăbiţi-vă, sunt nişte răniţi acolo! zisa el.

Poliţiştii se priviră miraţi, apoi unul din ei răspunse, vorbind stricat englezeşte:

— Mulţumesc, domnu, noi mergem vede.

Amândoi îşi reluară fuga spre locul incendiului, dar înainte de a porni mai aruncară priviri bănuitoare spre cei doi camarazi.

— Slava Domnului, am trecut şi hopul ăsta! făcu Petre. Acum s-o luăm la picior. Să sperăm că-l vom întâlni pe domnul Hagen.

Uliţa dădea într-o stradă mai largă care, mergând paralel cu strada principală, părea să taie oraşul în două. Prăvăliile stăteau una lângă alta şi proprietarii lor erau chinezi; arareori se vedea şi câte un Indian.

Strada mişuna de lume. Petre zise îngrijorat:

— Stăm cam prost, domnule George. Aşa cum suntem, stârnim luarea-aminte, căci se văd pe noi urmele păţaniei prin care am trecut. N-ar fi mai bine să ieşim din oraş şi să-l aşteptăm pe domnul Hagen la fortul vechi sau în golf?

— Şi eu cred că e mai bine – încuviinţă George – dar putem întreba pe unu! Din indienii ăştia de aici unde se poate cumpăra prin partea locului acid pentru acumulatori.

Fără să mai aştepte răspunsul Uriaşului tânărul se îndreptă spre prăvălia cea mai apropiată, în care se aflau expuse vase de metal artistic lucrate. Bărbosul Indian se ridică politicos şi întrebi pe „Sahib" ce doreşte.

Ca să nu bată la ochi, George alese o cutiuţa de alarmă, foarte frumoasă, pe care o plăti cu o sumă foarte mică, după o tocmeală în lege. Apoi tăcând o mutră nepăsătoare, întrebă unde se găseşte de vânzare acid.

Un zâmbet uşor flutură pe buzele Indianului, pe urmă aruncă lui George o privire cercetătoare, îşi trecu mâna prin barba neagră şi stufoasa şi răspunse cu glas potolit:

— Sahib, de curând au venit doi Sahibi şi unul din ei cumpără şi dânsul o cutiuţă de la mine, apoi întrebă de asemeni de acid. L-am trimis la prietenul meu Doga Shing, de peste drum. Uite că vin chiar sahibii, însoţiţi de servitorii lui Doga Shing.

George îşi aruncă ochii peste drum şi văzu într-adevăr pe Hagen şi Kard ieşind dintr-o prăvălie. Erau urmaţi de un Indian înalt care împingea un cărucior de mână în care se aflau mai liniile baloane cu acid.

Tânărul mulţumi Indianului şi vru să treacă strada pentru a ieşi în întâmpinarea camarazilor când negustorul zise, zâmbind iar:

— Sahib, sunteţi străini aici şi purtaţi vestminte neobişnuite, care nu prea se cunosc pe la noi. Până mai acum vreun an am fost la Singapore şi acolo am auzit despre nişte oameni care umblă cu vaporul pe sub apă. Uite colo, Sahib! Vin doi ofiţeri francezi şi cred că e mai bine ca sahibii să plece repede.

Mirat peste măsură de vorbele indianului, George îl privi iscoditor, apoi se uită în lungul străzii şi văzu ivindu-se două căşti tropicale. Mulţumesc, dar n-am de ce să mă tem, zise el Indianului.

Acesta dădu din umeri şi zâmbi, arătându-şi dinţii albi ca zăpada. George făcu semn lui Hagen şi Kard, care îi zăriseră şi ei şi imediat camarazii îşi iuţiră paşii.

— De colo de la capătul străzii vin doi ofiţeri francezi, după cum îmi spunea tocmai un negustor – zise George,

repede – haide, domnule Hagen, trebuie să ne grăbim!

Fără să se mai întoarcă, tovarăşii ţinură pas cu George, care pornise înainte. Inginerul nu se putu împiedeca să întrebe totuşi:

— Dar ce e halul ăsta pe voi, George? De sigur că aţi întâmpinat iar vreo aventură neplăcută?

— Cam aşa e – râse tânărul – trebuie să fim cu băgare de seamă când vom trece prin fortul cel vechi.

III.
PE URMELE FIAREI ROŞII.

ÎN VREME CE MERGEAU tot mai repede spre ieşirea din oraş, George povesti despre întâlnirea cu corcitura cu părul roşu şi aventura pe care o întâmpinaseră.

— E de necrezut! exclamă Hagen. Abia acum văd sângele de pe braţul d-tale stâng, George. Ai pansat rana?

— Am şi uitat de ea, răspunse tânărul, râzând.

— Acum însă a început să mă doară chiar, dar am timp s-o pansez când vom fi pe submarin. Asta e doar meseria doctorului.

— Aşa, fiţi cu băgare de seamă, căci începe să se vadă fortul. Presimt că ticălosul acela s-a întors, ca să ne împiedece de la cercetări mai amănunţite.

George şi Petre îşi descheiară tunicile şi puseră mâna pe revolvere.

Cu mare băgare de seamă observară tufele dese care se întindeau dea lungul zidurilor năruite. Nu se auzea şi nu se vedea nimic; îndărătul lor scârţâia doar căruciorul Indianului, care s-o fi mirând de graba sahibilor albi.

Tot mergând, aproape trecuseră de fort, când deodată zbughi dindărătul unei tufe dese făpturii înaltă a corciturii. Cu un ţipăt sălbatec ridică braţul. Apoi ceva sclipitor zbură drept asupra lui George.

Acesta se dădu fulgerător în lături, ridică revolverul şi când detună împuşcătura, duşmanul cel viclean dispăru ca prin farmec.

Omul acesta misterios avea într-adevăr mlădierea unui şarpe.

— N-are nici un rost! făcu tânărul văzând că Petre şi Kard se pregăteau să alerge spre tufă. Cel mult vă expuneţi vreunul nou atac. Atâta tot. Haidem, repede înainte, nu cred să se mai întâmple nimic acum.

Arma corciturii căzuse în stradă şi George o ridică. Era un cuţit la fel cu acela pe care-l avea la brâu şi pe care-l scosese

din braţul Chinezului rănit. Acum avea două.

— N-ar fi mai bine să-ncercăm să-i facem de petrecanie? propuse Hagen, înfuriat. Ticălosul ăsta ne mai poate ataca atunci când vom descărca acidul în golf.

— Nu, nu, să mergem repede măi departe, zise George, cu hotărâre. Nu trebuie să pierdem vremea, căci te pomeneşti că ne-au zărit cei doi francezi şi ne-am putea alege cu neplăceri când vom părăsi apele teritoriale olandeze.

— Ai dreptate – încuviinţă Hagen – dar zău, e păcat că nu-i putem găuri pielea ticălosului aceluia cu părul roşu…

— Oricum, lucrul e interesant – zise George – pare să stăpânească prin groază pe chinezii din oraş. Ce mult aş vrea să mă ocup mai aproape de el!

— Te cred, zise Hagen. Când un lucru e legat de primejdii, abia atunci ţi se deschide pofta. Din fericire vom pleca îndată ce va fi luat în primire acidul. Corcitura asta pare să fie un individ nespus de primejdios.

— O, da, nu-i deloc de glumit cu el, râse George. Ne-a făcut plăcută scurta şedere, în Makassar.

Tot vorbind şi iscodind cu ochii în toate părţile, ajunseră la golf şi descărcară acidul în bărcile de aluminiu. Pupă ce se depărtară mult de ţărm, se ivi pe acesta corcitura şi ridică ameninţător pumnul. Dar abia duse George mâna la revolver, că ticălosul dispăru tot atât de repede precum se ivise.

— Păcat, păcat! zise George şi privi spre ţărmul care se pierdea în depărtare. Tare aş fi vrut să cunosc taina acestui om! Trebuie să fie ceva cu totul deosebit. Ia te uită, domnule Hagen, de ce cuţit ciudat se foloseşte el pentru aruncat. Şi pare să aibă o mare îndemânare în asta.

— Într-adevăr sunt arme foarte interesante! răspunse inginerul. Ai zice că sunt vechi de când lumea. Dacă nu mă-nşel. Cum o fi ajuns el în stăpânirea lor?

— Te pomeneşti că o fi descoperit vreo magazie în fortul dărâmat. Poate chiar o comoară a vechilor portughezi, zise George. Astfel s-ar explica faptul că-şi apără taina cu un fanatism, aproape nebunesc.

— De sigur că acum îţi pare şi mai mult rău că nu dispunem de timp? spuse Hagen, zâmbind. Dac-ar mai fi şi alte lucruri antice pe acolo, m-ar îndemna şi pe mine inima să pornesc cercetări.

— Hm… poate tot ar fi cu putinţă s-o facem! făcu George, îngândurat. Voi vorbi cu tata şi cred că şi pe el l-ar interesa chestia.

— Domnule George, nu-i uita pe cei doi francezi – îl preveni Hagen – libertatea noastră preţuieşte mai mult decât

toate comorile din lume.

— Fireşte, fireşte! încuviinţă tânărul, dar în tot cursul drumului spre submarin rămase foarte gânditor şi tăcut. Hagen îl privi cu băgare de semnă şi când se iviră în depărtare contururile submarinului zise:

— Ei, domnule George, aş pune rămăşag că acum chibzuieşti cum l-ai putea hotărî pe tatăl d-tale să mai zăbovească pe aici. Aşa e? Taina care se leagă de individul acesta nu-ţi dă linişte.

— Ai ghicit, zise George, râzând. E drept că m-am gândit în fel şi chip cum să-l hotărăsc pe tata să mai zăbovească, dar nu cred să am vreun succes. Ar fi însă păcat, într-adevăr, dacă n-am lămuri taina asta. Domnule Hagen, ia spune, sunt motoarele în ordine? Mi se părea ieri că cel de la babord cam hârâia. Ei, ştii că ai ureche fină! făcu Hagen, uimit. Şi mie mi se păruse la fel. Îmi spuneam însă că în cursul călătoriei îi voi cerceta mai de-aproape, lăsând iu funcţiune numai motorul celălalt.

— Şi prin asta să-l forţezi atât de mult, încât să se producă o catastrofă tocmai când ne-o fi viaţa mai dragă! Zise George, triumfător. Trebuie să ţii scamă de faptul, domnule Hagen, că se află în Makassar ofiţeri francezi, care cu siguranţă ca ne-au văzut şi vor bănui îndată că suntem aici cu submarinul nostru. Vor transmite fără întârziere radiograme către vasele lor de război şi suntem pierduţi dacă motoarele noastre nu funcţionează.

— Aşa e, ai dreptate, zise Hagen. Dar hotărârea s-o lăsăm totuşi pe seama căpitanului. Sa nu cumva să creadă că propun să facem reparaţia motorului numai din motivul pentru că d-ta, domnule George, ai vrea să cercetezi taina corciturii.

— Nu, nu, domnule Hagen – răspunse George, râzând – lasă că i-oi spune eu tatei cum stau lucrurile. Lăsând la o parte chestia cu corcitura, socot că e mai bine să examinăm motorul aici pe loc. Poate c-avem nevoie de unele piese de schimb pe care nu le-am putea găsi când vom fi în larg.

— Atunci bine, vom spune căpitanului adevărul şi să hotărască el.

După un sfert de ceas ajunseră la submarin. Baloanele cu acid fură descărcate repede şi aduse sub punte, dar când marinarii vroiau să ridice sus şi bărcile, pentru a le demonta, George ceru să se renunţe deocamdată la asta şi se îndreptă spre tatăl său, care stătea de vorbă cu Hagen.

— El. George – îi zise căpitanul, râzând – plimbarea ta n-a fost chiar atât de plăcută, după cum aud. Ciudat e că tu ai

noroc întotdeauna la aventuri. De sigur că acum arzi de nerăbdare să cercetezi taina corciturii. Pricep eu. N-am nimic împotrivă, cu atât mai mult cu cât motorul de la babord al „Dox”-ului nostru are nevoie de reparaţii. Pe de altă parte, aş dori să stau de vorbă cu negustorul indian care ţi-a atras atenţia asupra ofiţerilor francezi. Căci bănuiesc şi aci o taină, care poate fi mai însemnată decât aceea a corciturii..

— Atunci vi şi tu, tată, nu e aşa? Minunat! exclamă George, vesel. Şi crezi într-adevăr că e vreo taină cu Indianul? Ei da, el bănuieşte că suntem aici şi mai ştie că ofiţerii francezi vor încerca totul ca să pună mâna pe noi. De unde o fi ştiind toate astea?

— Să nădăjduim că o să ne povestească el însuşi – zise căpitanul – te pomeneşti că-l cunoaşte pe prinţul Ghasna. N-ar fi deloc cu neputinţă, George. Vei putea afla ceva şi despre Sanja ta. Altminteri, zău nu-mi pot explica de unde ştie indianul cine suntem. Îi vei fi fost descris, George, de către vechii noştri prieteni.

— Oh, asta ar fi minunat! strigă tânărul plin de bucurie. E atâta timp de când n-am mai auzit nimic de Sanja mea! Pornim chiar acum?

— Da. Dar nu prea e recomandabil să ne arătăm în Makassar ziua în amiaza mare, răspunse Farrow. Dar Hagen socoteşte să fie gata cu reparaţia până diseară, astfel că vom pleca atunci. George, ia arată-mi cuţitul acela! Se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram, care se ivise în turn. — Petre mi-a istorisit despre aventura ta cu corcitura. Se prea poate ca în fortul vechi să fie vreo comoară. Ah! Sunt arme foarte ciudate… Trebuie să mărturisesc că nu-mi pot da seamă deocamdată de obârşia lor. Sigur e însă că sunt foarte vechi. Păcat că nu se pot face cercetări În fort.

— Ne-ntoarcem îndată la Makassar, răspunse George, triumfător. Tata mai vrea să lămurească o taină pe care o bănuieşte.

— Pot veni şi eu? Întrebă doctorul pe căpitan.

— Desigur, dragul meu, zise Farrow. E mai bine chiar să fim mai mulţi. Vom pleca în două bărci. ÎI iei cu d-ta pe Kard, care îţi poate fi de folos, dacă va fi să te războieşti cu individul acela primejdios. Acum să ne grăbim! Ştii şi d-ta, doctore, că se află în Makassar ofiţeri francezi de care ar trebui să ne cam ferim. E mai bine, poate, ca d-ta cu Petre şi Kard să rămâneţi în fort, iar eu cu George să ne ducem la negustorul indian care oare să cunoască multe cu privire la noi.

După câteva minute rana de la braţul tânărului fu bandajată, apoi cele două bărci se desprinseră de lângă submarin. În cea dintâi se aflau căpitanul, George şi Petre, în a doua doctorul şi Kard. Cei doi uriaşi vâsliră cu putere spre ţărmul îndepărtat. Vroiau să intre iarăşi în golful acela tăinuit, căci Farrow şi George bănuiră pe bună dreptate că misteriosul individ nu va mai sta la pândă acolo.

Totuşi, fură cu mare băgare de seamă când intrară în golf. Când prima barcă acostă la mal, George sări repede jos, fără să-şi întoarcă privirea spre camarazi şi cercetă tufele din apropiere, ca să-l descopere cumva pe omul cu părul roşu.

— După cum văd, pare că s-a retras – zise căpitanul – dar socot că-l vom întâlni în fortul cela vechi. George, putem ajunge acolo pe vreun alt drum sau trebuie să ne croim o potecă prin desiş?

— Cu puţin înainte de fort am zărit o potecă – răspunse tânărul – dar mergea în unghi drept cu strada, după cât am putut vedea. Se poate însă ca mai târziu să cotească spre fort.

— Ne vom folosi deci de ea, hotărî căpitanul. La ce depărtare sa află ea de zidul exterior al fortului?

— Socot să fie patruzeci până la cincizeci de metri.

— Foarte bine; atunci putem pătrunde lesne prin desiş, căci ar putea să treacă niscai pescari şi să le bată la ochi.

Abia când cele două bărci fură ascunse în tufiş. Farrow dădu comanda de pornire. George se puse în fruntea convoiului şi căpitanul încuviinţă în tăcere. Aruncă doar o privire spre Uriaş, dându-i de înţeles să vegheze cu băgare de seamă şi credinciosul camarad dădu din cap. Păşi alături de căpitan şi nu-şi luă ochii de la George.

Acesta îşi putuse da îndeajuns seama cât era de primejdios omul cu părul roşu, ceea ce-l îndemnă să fie foarte prevăzător. Se târa mai mult decât mergea, privind în toate părţile şi ciulind urechile. Dar se părea că misteriosul individ se-ndepărtase într-adevăr.

În curând camarazii ajunseră pe şoseaua care ducea la oraş şi îşi urmară drumul păstrând toate măsurile de prevedere.

Deodată George se opri şi arătă în lături. Acolo începea poteca îngustă care ducea prin desiş în direcţia Nord-Est. Părea să fie folosită adesea, căci era bine întreţinută.

— Din tufa aceea par să fi fost tăiate de curând nişte crengi, zise căpitanul, încreţind fruntea.

George îşi îndrepta şi el privirea spre locul arătat şi îşi dădu scamă că tatăl sau nu greşise.

— O fi fost corcitura – zise el în cele din urmă. Poate că – după cum spuneai tu mai adineauri, tata – de la poteca asta

duce spre fort o alta, de care se foloseşte el mereu. Altfel ar bate la ochi dacă s-ar duce întotdeauna la ruină, cotind de pe şosea.

— Să şti că aşa e, încuviinţă căpitanul. Atunci să ne folosim şi noi de poteca asta, să fim însă cu mare băgare de seamă, căci corcitura îşi va fi luat măsuri de siguranţă. Ia-o înainte, George, dar fii cu ochii-n patru!

Camarazii se ţineau unul lângă altul, ca să poată sări în ajutorul aceluia care ar fi fost primejduit.

George socoti drept o mare cinste că mergea în fruntea convoiului. Dar onoarea aceasta îl făcu să-şi dea seamă şi de răspunderea mare pe care o avea. Nu mai era vorba acum de siguranţa sa personală ci şi de aceea a camarazilor.

În vârful picioarelor, George pătrunse pe poteca îngustă. Ştia bine că din fiecare tufă îl putea pândi moartea, că pământul se putea deschide deodată sub picioarele lui, făcându-l să cadă într-o groapa cu ţăruşe ascuţite şi otrăvite.

Mica ceată înaintase vreo patruzeci de metri. Când George se opri deodată şi privi cu băgare de seamă o tufă pe dreapta, al cărei frunziş era ofilit. Crengile nu erau rupte însă şi frunzişul ofilit părea să fie datorit altor pricini.

George cercetă cu luare-aminte, dar nevăzând nimic suspect, nici un fir sau sârmă de care ar fi putut fi legată o primejdie, apucă tufa şi o trase spre el. Dădu mulţumit din cap căci – după cum bănuise – tufa putea fi smulsă lesne din pământ. Se ivi o deschizătură strâmtă în desiş şi îndărătul ei se arătă o potecă îngustă, care ducea în direcţia fortului.

— Bravo! Făcu Farrow, cu glas coborât. Acum să ne îndoim atenţia, căci corcitura va fi asigurat bine poteca asta ascunsă.

Crengile copacilor uriaşi umbreau poteca până la treizeci de metri depărtare, învăluind-o într-un semiîntuneric verzui. La capătul ei se lumina şi camarazii putură vedea tufele care împrejmuiau zidul din afară al fortului.

Pe George îl cuprinse simţimântul nelămurit ca numai pe bucata asta semi-întunecoasă a potecii putea pândi primejdia. Şovăi câteva clipe, apoi porni cu hotărâre mai departe. Îşi scoase totuşi revolverul şi în mâna stângă luă lampa de buzunar. Îndreptă lumina spre pământ, examină cu băgare de seamă fiecare bucăţică de teren înainte de a merge mai departe şi cercetă tufele de amândouă părţile.

— George, priveşte şi-n sus! şoptii căpitanul îndărătul lui.

În aceeaşi clipă avu şi tânărul acelaşi gând. Îndreptă lumina lanternei spre bolta de frunziş şi oprindu-se brusc se

aruncă înapoi cu repeziciune, astfel că se lovi de tatăl său şi fu cât p-aci să-l răstoarne.

În frunzişul de deasupra sa George văzuse scânteind ceva metalic şi simţise în acelaşi timp cufundându-se pământul sub picioarele lui. O scufundare elastică, de parc-ar fi fost nişte arcuri dedesubtul său, ceea ce-l făcu să se gândească îndată la, o primejdie.

Deodată se auzi un pârâit printre crengi, un obiect lucitor căzu atât de aproape de George încât îi atinse haina, apoi se rostogoli cu zgomot pe potecă.

Tânărul păli când se aplecă şi privi mai de-aproape obiectul. Ridică cu greu bucata de fier rotund şi căpitanul strigă imediat:

— Asta e o adevărată capcană de elefanţi.

La unul din capetele fierului era fixată o lamă ascuţită, otel care ar fi găurit capul acelui pe care l-ar fi atins. La o cercetare mai amănunţită ieşi la iveală sub stratul de pământ de deasupra potecii o scândură îngustă, de la care pornea o sârmă subţire în desiş. Dacă un om păşea pe această scândură, sârma desprindea greutatea de fier, repezind-o în creştetul nenorocitului.

— Sfinte Dumnezeule, corcitura asta se pricepe să-şi apere taina! exclamă doctorul Bertram, care făcu câţiva paşi înainte. George – dacă scăpăm teferi din aventura asta, aş păstra bine această unealtă ucigătoare, căci e o raritate.

— Aşa e, încuviinţă tânărul, ca e îşi revenise din spaima prin care trecuse. Să nădăjduim că e ultima piedica pe care ne-o pune în cale corcitura.

— Fii mereu cu băgare de seamă! Îl preveni căpitanul. Nu trebuie s-avem aici un pic de încredere în „fiara roşie”, cum îl numesc chinezii pe individul acela.

— Voi fi cu ochii în patru, făgădui George, cu seriozitate. Am cunoscut îndeajuns cât de primejdios e acest individ. Să nădăjduim că vom ajunge în fort neobservaţi de el.

IV.
COMOARA DIN VECHIME.

DUPĂ CE TRECUSERĂ de bucata de potecă umbrită de copaci, camarazii ajunseră la nişte tufe înalte, unde cel puţin nu erau ameninţaţi de vreo primejdie de sus. În schimb ar fi putut fi lesne văzuţi prin crăpăturile zidului fortului, de unde corcitura n-ar fi şovăit să-i atace într-un fel oarecare.

Nu trebuiau însă în nici un caz să se grăbească, căci primejdia putea sta la pândă de amândouă părţile tufişului.

Se cerea mare băgare de seamă şi George îşi îndreptă toată atenţiunea spre frunzişul des al tufelor pe dinaintea cărora treceau.

Ajunseră însă netulburaţi la zidul din afară al fortului, unde descoperiră îndată câteva crăpături destul de largi pentru ca un om să se poată strecura. George şovăi, neştiind la care să se oprească; aruncă o privire întrebătoare tatălui său care spuse:

— Dacă fiara roşie mai pregătit vreo cursă, asta nu poate fi decât la crăpătura din faţa voastră. Aşa dar, s-alegem o alta. De pildă cea de colo din stânga, care duce şi mai adânc.

— Tot ce se poate, încuviinţă doctorul. Atunci o luăm mai bine pe cealaltă de colo. A! Uite că George a şi început cercetările.

Tânărul se afla înaintea deschizăturii largi şi privea cu atenţie pereţii zgrunţuroşi şi fărâmăturile de piatră risipite pe jos. Tocmai vroia să treacă dincolo, când zări o dungă îngustă, care îi atrase îndată luarea-aminte.

Era într-adevăr numai o întâmplare că-i bătuse în ochi acest lucru neînsemnat. Oricare altul ar fi trecut-o cu vederea, cu siguranţă. Dar tânărul devenise atât de bănuitor după cele ce păţise cu corcitura, încât se aplecă imediat examină funia mai de aproape.

— Ai găsit ceva? întrebă Farrow în spatele lui.

— Da, tată, răspunse George. Încă o sârmă pusă cu îndemânare printre pietricelele împrăştiate pe aici. Nici nu vreau să aflu ce e cu ea, ci mai bine o încalec şi trec dincolo.

Îşi trase însă înapoi piciorul ridicat, chibzul câteva clipe, apoi zise:

— Nu. Mai bine să tragem de sârmă, ca să vedem ce se întâmplă. În primul rând corcitura ar da fuga încoace când zidul se va nărui sau s-ar întâmpla ceva asemănător.

— Dar s-ar putea produce şi o explozie puternică, zise căpitanul. E cam cutezător ceea ce vrei să faci, George.

— Eu cred că e foarte bine – stărui tânărul – în loc să ne pierdem vremea să ne expunem viaţa căutându-l pe omul cu pârul roşu, mai bine să-l facem să vie el la noi. Şi am presimţirea că aşa se va întâmpla dacă vom trage de sârmă.

— Şi cum vrei să faci treaba asta?

— Voi vă veţi retrage ceva mai încolo, iar eu voi arunca o piatră pe sârmă. Dacă se va produce într-adevăr o explozie, atunci sunt apărat, căci voi zvârli piatra dindărătul tufelor. Fireşte că mă voi culca la pământ îndată ce voi fi aruncat bolovanul.

— Ei, aşa mai merge, încuviinţă Farrow. Hai să ne retragem, să nu mai pierdem timpul.

În vreme ce George căuta o piatră mare, camarazii se dădură îndărăt, cât mai departe de zid.

Tânărul găsi repede ceea ce îi trebuia, se furişă printre tufele din faţa zidului şi aruncă piatra. Imediat apoi se întinse la pământ.

În clipa următoare o bubuitură cutremură văzduhul. Explodase de sigur o încărcătură puternică, dar aceasta fusese astfel aşezată încât detunătura să nu poată fi auzită prea departe. Efectul fu cu atât mai surprinzător, cu cât după câteva clipe se rostogoliră peste desiş bolovani de toate mărimile.

George avusese prevederea să-şi acopere capul cu mâinile. Asta fu salvarea lui, căci după ce câteva pietre mai mici îl loviră în spate şi peste picioare, îi căzu pe braţe un bolovan mare din zid. S-ar fi ales cu capul zdrobit dacă nu l-ar fi aparat cu braţele.

Prin forţa izbiturii fu apăsat cu faţa la pământ şi asta era foarte bine, căci altfel durerea l-ar fi făcut să scoată un ţipăt.

Gemând de durere, tânărul se ridica încet în genunchi şi se văzu nevoit să rămână câtva timp nemişcat, deoarece îi venea ameţeală şi simţea o greaţă grozavă care îl făcea să clatine. Căută să se dezmeticească, privirea i se limpezi şi-şi dădu cu bucurie seamă că mâna stângă îi era numai umflată şi zgâriată, dar osul nu fusese zdrobit nicăieri.

Vru să se ridice cu totul, când privirea îi căzu întâmplător pe zid, printr-o spărtură a frunzişului. Rămase uimit şi înspăimântat în acelaşi timp, căci zidul dispăruse pe o lungime de vreo zece metri. Li se întâmplase oare ceva camarazilor săi? Îngrijorat peste măsura vru să se ridice repede, când… văzu corcitura înaintea sa. Ca o umbră alunecă misteriosul individ peste locul întins care despărţea zidul din afară, de clădirile dinlăuntru. George zări în mâna dreaptă a roşcovanului un revolver automat de mare calibru – lucru ciudat în oraşul acesta şi mai ales la un individ de teapa ăstuia.

Tânărul îşi dădu seamă că va urma acum o luptă hotărâtoare. Desigur că tovarăşii fuseseră răniţi de bolovanii zidului aruncat în aer, altminteri ar fi alergat în ajutorul său.

E drept că nu trecuseră decât vreo câteva clipe de la producerea exploziei, dar oricum ar fi trebuit să audă.

Pentru moment el nici nu se gândi că, mulţumită spărturilor din zid, puteau şi ei cuprinde cu privirea locul liber şi să-l vadă pe individul acela ticălos. Îl cuprinse o furie

nemăsurată împotriva acestui om. De sigur că el îi va ucide fără milă pe cei căzuţi în nesimţire din pricina exploziei.

George ridică încetişor revolverul. În primul moment avu de gând să-l împuşte pe roşcovan, dar îşi aduse aminte de taina acestuia şi-şi zise că-i va fi greu s-o descopere când „fiara roşie” nu va mai fi.

Corcitura se afla acum la doi paşi de spărtura de largă din zid. Avea chipul schimonosit de furie, dar şi de bucurie drăcească. Ţinea ridicată arma ucigătoare, privi neliniştit în juru-i, apoi se strecură binişor în deschizătură.

Atunci George trase de două ori la rând. Întâiul glonţ nimeri în încheietura mâinii drepte a corciturii, al doilea în umărul stâng. Rănitul scoase un răcnet de fiară, dar nu se prăbuşi, cum se aşteptase George şi nici nu încercă să ridice arma ce-i căzuse din mână. Ci, cu o repeziciune de necrezut, se întoarse şi, o rupse la fugă înlăuntrul fortului.

Avea acoperire îndărătul tufelor şi sări în zigzag încoace şi încolo. George se temu că va zvârli în aer tot fortul, făcând să dispară taina. Ţinând revolverul ridicat, privi după el, apoi trase încă un glonţ şi de data asta corcitura ridică braţele şi se prăbuşi cu faţa la pământ.

Tânărul nostru erou ieşi îndată dintre tufe. Nici nu se sinchisi de rănile sale, căci trebuia să vadă ce s-a întâmplat cu tovarăşii săi. Când fu afară din frunziş, îl văzu dând fuga spre el.

— Bravo, George! strigă căpitanul. Şi noi l-am văzut pe roşcovan, dar n-am putut trage, căci eram rău aşezaţi. A! Eşti rănit? Întrebă el, îngrijorat.

— Nu e nimic; o piatră m-a lovit în mână, răspunse tânărul. Dar voi cum aţi scăpat de efectul exploziei?

— Ne-am întins la pământ înainte de a se produce ea, astfel că am fost atinşi doar de câteva pietre mai mici. Mi se pare că rana ta e mai gravă de cum crezi.

— E timp pentru asta, acum trebuie să vedem ce e cu fiara roşie. Ultimul meu glonţ l-a răniţi grav – l-am ochit în coasta.

— Atunci trebuie sa ne grăbim! zise Farrow. Altminteri cine ştie ce ne mai pregăteşte.

Pătrunseră repede prin deschizătura largă în lăuntrul fortului. Petre ridică revolverul corciturii şi-l vârî în brâu. Camarazii alergară apoi spre tufa unde se prăbuşise roşcovanul.

Când ajunseră acolo, văzură ramuri frânte şi sânge proaspăt, dar corcitura se târâse mai departe, după cum dovedea dâra de sânge. Asta înlesnea urmărirea, George

porni ca o săgeată pe urma aceasta, temându-se ca individul să nu-şi dea sufletul înainte de a i se putea smulge taina.

Dâra ducea într-o crăpătură îngusta a zidului unei clădiri în formă de turn şi care era bine întreţinută. George scoase repede lampa de buzunar, cu toată durerea ce o simţea la braţul stâng şi pătrunse în deschizătura zidului.

La lumina lanternei văzu o gaură neagră în podeaua unei încăperi pătrate. Din câteva sărituri fu acolo şi se pomeni în fata unei scări înguste de piatră, care ducea în adâncime şi ale cărei trepte erau pătate cu sânge proaspăt. Coborî repede scara, coti de câteva ori, apoi ajunse într-un gang subpământean, în ai cărui pereţi se aflau câteva uşi.

Una era deschisă şi dâra de sânge ducea înăuntru. Tânărul porni înainte. O ploaie de scântei de toate culorile scânteia în lumina lămpii sale; ridica mâna cu revolverul, împuşcătura lăsă un ecou prelung şi roşcovanul – care tocmai întindea braţul după o sârmă ce atârna din tavan – căzu pe o movila de bogăţii care zăceau aici de sute de ani.

V.
TAINA LUI DOGA SHING.

— SFINTE DUMNEZEULE, ce minunăţii! exclamă doctorul Bertram, trezindu-l pe George din înmărmurire.

Tânărul se cutremură, mai aruncă o privire spre „fiara roşie", care zăcea chircit pe comorile sale, apoi se întoarse spre camarazii care se apropiaseră şi zise tatălui său, ca şi cum ar fi vrut să se scuze:

— Se pregătea să tragă de sârma aceea de colo şi atunci am fost nevoit să trag într-unsul.

— Bine ai făcut, dragul meu, răspunse căpitanul. Altminteri, de sigur că tot turnul ar fi zburat în aer şi ne-ar fi îngropat sub dărâmăturile sale. Să-l lăsăm acolo unde a căzut şi să dăm de veste autorităţilor. Doctore, d-ta rămâi aici şi caută prin comorile astea ceea ce am putea lua ca amintire. Văd multe casete cu monede de aur, pe care le vom lăsa Olandezilor. Noi – ca descoperitori ai acestor bogăţii, vom lua o parte din cupele, statuile, crucile şi celelalte care se mai află pe aici. Ah, uite ce frumoase sunt armele alea vechil Din astea vom lua cea mai mare parte.

Doctorul Bertram se şi aplecase asupra comorilor şi începu să le rânduiască. Căpitanul hotărî ca Petre şi Kard să rămână cu doctorul, apoi plecă cu George spre oraş. Înainte de a apuca pe străzile principale îşi şterseră bine hainele apoi

întrebară la căsuţa unui plantator olandez, unde se află palatul guvernatorului.

Ajuns acolo, Farrow întrebă pe portar de numele reprezentantului regatului Olandei şi după ce se gândi câteva clipe, îi trimise o scrisoare închisă, semnată cu numele său adevărat şi în care-i comunica fără ocol ca fiul său descoperise o comoară preţioasă în fortul cel vechi.

După câteva minute căpitanul şi George fură invitaţi să intre la guvernatorul van Haaven. Acesta era un bărbat energic şi prietenos, care se bucură mult sa le facă cunoştinţa, deoarece auzise de mult de faptele lor vitejeşti.

Guvernatorul ascultă cu mult interes povestirea lui George, încheie un proces-verbal, apoi chemă pe şeful poliţiei şi-i comunică şi lui ceea ce aflase. Se oferi chiar să pună câţiva oameni la dispoziţia camarazilor ca să transporte la bărci partea ce li se cuvenea din comoară. Dar Farrow refuză propunerea. Rugă numai să se amâne cu o jumătate de ceas plecarea spre fortul vechi, deoarece vroia să vorbească cu un indian care-l prevenise pe George de existenţa unor ofiţeri francezi.

— Aşa e – zise van Haaven şi chipul i se întunecă – în port se află un distrugător francez şi aţi putea avea neplăceri dacă aţi fi recunoscuţi de ofiţeri. Atâta vreme cât sunteţi aici ca oaspeţi ai noştri, vă aflaţi la adăpost, dar când veţi fi pe mare, va trebui să vă apăraţi singuri.

— De un singur distrugător nu ne temem noi – răspunse Farrow, zâmbind. — Aşa dar, peste o jumătate de ceas venim sa va luam, domnule van Haaven!

De la clădirea guvernatorului nu era departe locul unde locuia indianul cu pricina. În drum, tatăl şi fiul aflară de la trecători că focul din uliţa chinezească fusese stins. Corcitura părea să fie cunoscut numai acolo, căci guvernatorul nici nu auzise de „fiara roşie”.

Când Farrow şi George se apropiară de prăvălia lui Doga Shing – cum se numea Indianul – întâlniră un băştinaş voinic, care le aruncă, în treacăt, o privire pe furiş. Ei nu dădură nici-o însemnătate faptului şi nici nu văzură că omul întoarse brusc şi-i urmări de la distanţă.

Doga Shing se ridică repede şi se înclină adânc când căpitanul se apropie de el.

— Sahib – începu indianul, înainte ca Farrow să-i spună ceva – ştiu de ce aţi venit; am aşteptat vizita dv., de aceea l-am prevenit pe fiul dv. şi l-am lăsat să întrezărească cum că-l cunosc. Sahib, sunt încântat să vă salut…

— Îmi închipui eu din partea cui – îl întrerupse Farrow, prietenos – e vorba de prinţul Ghasna, fără îndoială. Dar pe George al meu n-ai fost însărcinat să-l saluţi?

Pe chipul bărbos al indianului flutură un zâmbet uşor, apoi se înclină adânc în faţa tânărului şi zise:

— Sanja, fiica prinţului, mi-a spus să transmit salutări şi urări de bine tânărului Sahib. Sanja duce dorul tânărului Sahib.

— Îţi mulţumesc – zise George, bucuros şi întinse lui Doga mâna – voi căuta să îndeplinesc cât mai curând dorinţa prinţesei. Când te vei întoarce în patria, salut-o din partea mea. Şi spune-i că mă gândesc mereu la dânsa.

— Voi repeta întocmai prinţesei cuvintele tânărului Sahib, zise Doga. Dar înainte a mă înapoia, trebuie să-mi îndeplinesc misiunea aici. Sahib căpitan – se adresă el lui Farrow – prinţul nădăjduia că vă voi întâlni pe undeva aici. În mările astea, vărul său, Ranga Shing, a fost răpit. Şi, după multe cercetări am aflat că în apele acestea se află un vapor, despre care cei ce-l cunosc vorbesc numai cu teamă. E vorba de „vaporul celor pierduţi”. Cred că Ranga Shing se afla pe vasul acesta, împreună cu alţi oameni, care au fost răpiţi din cine ştie ce motiv. Sahib, ne veţi ajuta dv. să căutăm vasul?

— Mâi e vorbă! se grăbi să răspundă căpitanul. Aş fi nespus de bucuros să-i pot face un serviciu prinţului Ghasna. Dar va fi foarte greu să găsim vaporul în mările acestea, unde sunt atâtea insule.

— Sahib căpitan, de la un chinez pe care-l ţin sub puterea voinţei mele au aflat că vaporul cu pricina pleacă în fiecare lună spre o insulă care e la o depărtare de o zi şi o noapte de aici. Acolo încarcă merinde şi combustibil. Chinezul mi-a zugrăvit cu aproximaţie aşezarea insulei.

— Atunci ar trebui să vii şi d-ta cu noi – zise Farrow – îţi poţi lăsa prăvălia singură?

— Nu e a mea – răspunse indianul, zâmbind – compatriotul meu mi-a dat-o în seamă, ca să pot face mai bine cercetările. Sunt gata să-l urmez imediat pe Sahib căpitan.

— Bine. Mai avem puţină treabă pe aici, apoi vom merge la submarinul nostru. Ne vom întâlni la fortul cel vechi din afara oraşului. Bărcile noastre se află ascunse într-un golf îndepărtat.

— Voi fi acolo, Sahib.

Tatăl şi fiul se înapoiară la guvernator.

Chibzuiră asupra celor auzite şi în cele din urma George zise:

— Tată, voi fi foarte bucuros dacă i-am putea face prinţului serviciul acesta. Chestia aia cu „vasul celor pierduţi” miroase a aventuri noi.

— Asta pare să fie lucrul principal pentru tine! zise căpitanul, zâmbind. Trebuie să recunosc însă că şi pe mine mă interesează lucrul. Ciudat că Doga Shing ne-a aşteptat cu atâta siguranţă. S-ar fi putut doar lesne ca să plecat îndată. Şi asta e o taină a Indienilor, pe care noi europenii n-o putem pricepe. Pe chinezul de la care a aflat amănunte asupra vasului misterios, cu siguranţă că l-a hipnotizat, altminteri Galbenul n-ar fi trădat taina sa nici dac-ar fi fost supus la cele mai grozave torturi. Cred că chestia va fi foarte interesantă.

— Nădăjduiesc şi eu, zise George.

Fără ca ei să fi observat, băştinaşul de adineauri îi urmase. În faţa clădirii guvernatorului se aflau două automobile, dintre care unul era ocupat de poliţişti albi. Van Haaven cu şeful poliţiei ieşiră în întâmpinarea tatălui fiului, se urcară în primul automobil şi porniră în goană spre fort.

Îndată ce maşina cu poliţiştii se puse în mişcare. Băştinaşul se agăţă repede de bara din spatele ei. Trecătorii îl văzură, dar nu putură atrage atenţia celor din maşină, căci aceasta zbura ca vântul.

Când automobilele se opriră la fort, băştinaşul se strecură ca un şarpe într-o tufă, de unde îl urmări apoi pe Albi, care intrară în ruină.

— Care va sa zică vreţi să transportaţi singuri în bărci partea ce vi se cuvine din comoară? întrebă cu glas tare guvernatorul pe căpitan. În cazul acesta v-aş ruga ceva: treceţi cu bărcile dv. prin apropierea oraşului şi veţi vedea o căsuţă de bambu ridicată pe apă. Căsuţă de care se folosesc băştinaşii la pescuit. Trecând pe acolo nu puteţi fi văzuţi din port. În schimb eu vă voi urmări cu privirea şi voi vedea dacă aţi plecat ne supăraţi de cineva.

— Aşa vom face, domnule van Heaven, răspunse Farrow.

Iscoada ascunsă zâmbi cu răutate, apoi se furişă îndărăt printre tufe, ajunse pe şosea şi dispăru în desişul de peste drum, care înainta până ia mure.

Olandezii rămaseră înmărmuriţi în faţa minunăţiilor din pivniţa fortului. Cadavrul „fiara roşii” fu scos de acolo şi îngropat repede, apoi poliţiştii transportară comoara la automobile.

Doctorul Bertram pusese deoparte cuţite neobişnuite, săbii, căni, cupe, statuete şi cruci. Guvernatorul oferi

căpitanului şi alte lucruri, dar Farrow răspunse, râzând, că le ajunge atâta ca amintire.

Dl. van Haaven puse să se golească într-un sac, pe care-l adusese, lădiţele cu monede de aur, doctorul împacheta în lădiţă obiectele alese de el. Apoi camarazii fură gata de drum.

Mai aşteptară până ce olandezii cărară la automobile partea lor, apoi Petre şi Kard ridicară lada grea şi toţi părăsiră pivniţa.

După un călduros rămas bun, camarazii se îndreptară spre golful unde îşi ascunseseră bărcile.

Abia dispărură cele două automobile, că auziră foşnete într-un tufiş din apropiere. Traseră repede revolverele, dar tot atât de repede le vârâră la loc, zărindu-l pe Doga Shing, care se înclină în tăcere.

— Ai făcut bine aşa – spuse căpitanul - căci olandezii nu trebuie să ştie că mai avem ceva treabă prin ţinutul acesta.

— Sahib căpitan – zise indianul – vă pândeşte o primejdie ne aproape. Am văzut un om care venea de la fort şi strecurându-se pe lângă automobile, a ieşit pe şosea.

— Ce ne pasă nouă de asta – răspunse Farrow cu nepăsare – plecăm îndată cu bărcile noastre şi n-are decât să ne caute dac-o pofti.

Dar Doga Shing clătină cu seriozitate capul şi tot drumul privi cu băgare de seamă în jurul său. În cele din urmă camarazii se molipsiră de îngrijorarea lui şi începură şi ei să iscodească primprejur – dar nu se întâmpla nimic, aşa că ajunseră cu bine la golf.

Bărcile erau acolo; fură lăsate repede pe apă, lada fu încărcată în aceea a căpitanului şi a lui George, iar Doga Shing, doctorul şi Kard sa urcară în a doua barcă. În clipa când se desprinseră de ţărm, Farrow zise, râzând, către cei de dincolo:

— Ei, Doga Shing, vezi că îngrijorarea d-tale a fost neîntemeiată? E mai bine, totuşi, să fim cu băgare, de seama. Kard, trebuie să mergem dea lungul ţărmului, pană dăm de o căsuţă de bambu a pescarilor. Abia după aceea luăm direcţia spre submarin. Aşa i-am făgăduit guvernatorului, cere vrea să se încredinţeze că am scăpat cu bine de pe uscat.

Doga Shang făcu un gest, părând că vrea să spună ceva, renunţa însă şi întorcând capul privi spre largul mării. George, căruia acest gest îi atrase luarea-aminte, băgă de seamă că indianul îşi vârâse mâna sub veştmântul alb şi lung pe care-l purta.

Dar nu se opri prea mult asupra acestui fapt, ci se gândi la Sanja, pentru al cărei unchi urma să-şi primejduiască poate viaţa.

După un sfert de ceas începu să se vadă căsuţa de bambu ridicată în mare, aproape de ţărm. Sub acoperământul primitiv stau pescarii pândind prada ce trece pe dinaintea lor, apoi îşi aruncă lăncile care nu-şi greşesc ţinta niciodată.

— Tată, vreau sa văd mai de-aproape instalaţia aceea pescărească, zise George.

Petre îndreptă barca într-acolo şi tânărul privi cu interes construcţia ciudată, care înfrunta cele mai năpraznice furtuni şi valuri.

Deodată se auzi deasupra lor un zgomot slab. Camarazii ridicară capetele şi văzură cu spaimă sus pe platformă un băştinaş înalt, care se uita la ei cu chipul schimonosit de furie. Ţinea în mână o suliţă ascuţită de prins peşte, cu vârful îndreptat spre căpitan.

— L-aţi ucis pe Asabo! răcni el în limba olandeză – aţi furat comoara noastră – trebuie să muriţi!

Farrow părea pierdut. Nu mai avea vreme să ducă mâna la revolver – căci cunoştea cu ce repeziciune şi siguranţă mânuiesc băştinaşii suliţa. Fulgerător îşi aduse aminte de băştinaşul pe care Doga Shing îl văzuse la fortul vechi şi-i păru rău că nu ţinuse seamă de prevenirea indianului. Acum era prea târziu…. O clipă încă şi fierul ascuţit va străpunge pieptul său, apoi băştinaşul va ucide în acelaşi fel şi pe George şi Petre. Căpitanul ştia bine că nici ei nu vor mai avea vreme să-şi scoată armele pentru a se apăra.

Dar când braţul ridicat al băştinaşului părea gata să zvârle fierul ucigător – când căpitanul se simţi năpădit de o sudoare rece – auzi un zumzet ca de cărăbuş în zbor. Apoi băştinaşul scoase un răcnet, suliţa îi căzu din mână, câteva clipe rămase cu ochii sticloşi aţintiţi la camarazi – pe urmă căzu grămadă în pământ.

Petre prinse repede în mână suliţa şi o aşeză în barca, spunând doar atât:

— O amintire frumoasă…

Abia apoi privi în juru-i, ca să vadă cum survenise salvarea aceea neaşteptată.

Dinspre ţărm se nuzi cineva strigând spre ei. Acolo stătea guvernatorul, agitând braţele.

— Bravo! strigă el, arătând spre barca a doua. Însoţitorul d-tale ţi-a salvat viaţa, domnule căpitan.

Farrow privi spre cealaltă barcă. Zâmbind ciudat, Doga Shing îşi vârî în haină un obiect de formă curioasă, iar

doctorul Bertram îi luă mâna, o strânse cu putere şi zise căpitanului:

— Doga Shing trebuie să fi bănuit ceea ce era să se întâmple. L-a împuşcat pe ticălos cu un revolver cu aer comprimat.

— Îţi mulţumesc, Doga Shing, zise Farrow. Pe viitor voi ţine seamă de prevenirile d-tale. Sahib, căpitan, mie mi s-a dat numai sarcina de unealtă, cum s-ar zice – răspunse Indianul – trebuie sa va ocrotesc până ce misiunea va fi dusa la bun sfârşit.

Farrow saluta din cap pe cei de pe ţărm, apoi se aşeză în barcă şi zise lui George:

— Acum se pare că suntem din nou învăluiţi de misterele Indiei, dragul meu băiat. Cine ştie ce aventuri ne mai aşteaptă!

*

Câtă dreptate avea căpitanul cu presimţirea aceasta, urma să se arate mai târziu. Aventura care începuse în Makassar fu atât de misterioasă şi plină de primejdii, cum nu mai întâmpinaseră una la fel curajoşii camarazi.

Sfârşitul volumului: **FIARA ROŞIE.**

În numărul următor:

STĂPÂNUL URŞILOR.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro